

Het einde van de hemel.

Jean Diederer

©2011 Jean Diederer

Oorspronkelijke titel:

Het Einde van de Hemel – Jean Diederer

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789461936943

www.limburger/mijnboek.nl

www.mooilimburgwebshop.nl

www.koopmijnboek.nl/jeandiederer

Deel 1. De Periode voor de Cirkel.

1. De moordenaar vermoord.

Hij keek omlaag naar de Chnoems die onder hem stonden. Links, rechts, voor en achter, ze stonden overal rond het schavot dat midden op het plein stond. Het plein van “De Groote Vrijheid”. De naam van het plein had voor hem nu een ironische betekenis. Hij zou inderdaad dadelijk vrij zijn maar wel op een verlossende manier. Over een éénrichtingsweg waarover nog nooit iemand terug gekomen was. Dat was een waarheid die stond als een huis.

Dood is absoluut dood, dacht hij. Ik kom niet meer terug en ik weet zeker dat ik over enkele minuten niet meer levend ben. Dan ben ik voor altijd onbewust passief en vrij van alle zorgen. Niemand die mij nog lastig valt. Niemand zal mij nog langer liefhebben of verwensen. En niemand die niet dood is zal nog lang voor mij treuren. Dood is dood. De dood is onomkeerbaar. Als de laatste krachten uit mijn lichaam weggevloeid zijn, kan niemand die nog terugblazen. Zelfs de goden niet.

Zeker ook niet bij hem. Hij was de meest beruchte van alle Chnoems. Hij had een uitgestorven professie op Titaan uitgeoefend. Hij was de enige en laatste professionele huurmoordenaar. Iemand die zijn opdracht voor de alleen in zijn geest bestaande opdrachtgevers doeltreffend had uitgevoerd. En ook bijna perfect als hij tenminste uit de handen van de jagers van Titaan was gebleven. Het had zeker niet gelegen aan de voorbereiding van zijn werk.

Theoretisch gezien was het draaiboek van de aanslag op de koning perfect geweest. De aanslag moest dus tot een goed resultaat leiden. Volgens zijn berekeningen zou er niets mis kunnen gaan. Het was geen misdrijf want dat impliceert dat er iets mis gaat. Neen, het was een perfecte daad geweest en dus ook geen misdaad. Het was een geslaagde daad geweest. Een succesdaad. De tirannieke koning van Titaan was dood door zijn succesdaad.

De koning was een dictator geweest die dagelijks beveiligd werd door honderd zwaar bewapende Chnoems. Daar in het zwaar bewaakte paleis waar de Koning gewoond had met zijn vrouw en kinderen had hij de aanslag al binnen drie maanden na het ontstaan van het idee met goed gevolg uitgevoerd. De koning leefde niet meer en dat was een gevolg van zijn daad. Hij had onbedoeld een erg bloedig tafereel veroorzaakt. Het was anders gegaan dan in de van te voren door hem geschreven compositie. Het was geen lukrake voltreffer geweest maar een goed voorbereide actie. Geen samenloop van omstandigheden. Ook geen dom geluk. Hij twijfelde. Het was geen onzalig lot dat de koning op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was geweest. Alles wat hij van te voren bestudeerd had was door hem na een perfecte voorbereiding en in een dichtgetimmerd plan uitgevoerd tot het moment van de fatale apotheose. En het slot was in een enkele seconde door zijn zwaard uitgevoerd. Zonder aarzeling. Ook zonder de hulp van al die onwetende en onschuldig medeplichtige burgers die hij ook had moeten doden. Het hoofd van de koning was door zijn zwaard van de romp gescheiden en daarna van de marmeren trap af gerold.

De kinderen moesten het gezien hebben. Burgers hadden het opgeraapt.

Ik zou een standbeeld moeten krijgen, riep hij hardop.

Waarom luistert niemand naar me?

In het verleden had hij ook andere opdrachten uitgevoerd en altijd tegen forse betaling. Hij had astronomische honoraria gerekend maar hij was er niet echt rijk van geworden. En aangezien de opdrachten nooit mislukten, waren het dus geen misdaden maar juist goede daden geweest. Dat wist hij zeker.

Het doel heiligt alle middelen, riep hij en weer luisterde niemand.

Dat hij gepakt zou kunnen worden, had hij ingecalculeerd maar nooit gehoopt. Geloof en hoop stonden niet in zijn draailboek. Hij geloofde niet in hoop en hoopte nooit op het geloof. Waarom niet? Omdat de woorden bij elkaar hoorden. Gelovigen hopen op een wonder, op vergeving, op het eeuwige leven, op zoveel. Zonder hoop bestond er geen geloof. Waarom hadden de goden niet ingegrepen. Hij wist het antwoord zeker. Omdat goden niet bestonden. Maar hij wist nu nog veel meer absoluut zeker. De beul die nog verschijnen moest, zou de strop om zijn nek hangen en hem boven het luik plaatsen. Over pakweg tien minuten zou het luik open klappen en dan zou zijn laatste gevecht beginnen. Zijn laatste strijd die hij niet kon winnen. Een lang gevecht voor hopeloze pogingen om te ademen. Maar wat als de beul zo dadelijk door een goddelijke macht getroffen een hartstilstand zou krijgen en daardoor zijn werk niet zou

kunnen uitvoeren. Wat dan? Er schoot een flits van hoop en geloof door zijn hersens.

Hij zag een trap waar iemand op stond, naast een gesloten deur of was het toch het luik. Nooit had hij rust in zijn hoofd gekend. Eigenlijk altijd had hij het gevoel gehad dat zijn hoofd van zijn nek zou springen. Hij zag een brandend hoofd dat van hem weg holde.

De goden zullen mij redden. De goden zullen u straffen. Na vandaag hebt u geen hoop meer, riep hij. Alle Chnoems gaan pijnlijk ten onder. Jullie wereld gaat snel eindigen. Geloof me maar! Waarom luistert niemand naar mij, riep hij.

Hij was benieuwd of ze een reservebeul hadden. Zou er een andere beul klaar staan om de strop om zijn nek te hangen. Dat is een verkeerde constatering, dacht hij. De strop hangt niet om de nek. Zijn hoofd zou in de strop hangen. Bekneld, blauw aanlopend, strak aangetrokken.

Hij was over de top heen en nu kon het alleen nog maar bergaf gaan. Bergaf gaat altijd sneller. Met vallen en opstaan was hij volwassen geworden. Hij had in de loop der jaren veel goeds geleerd maar hij zou geen nieuwe kans meer krijgen.

Ik kijk de beul recht in de ogen aan, dacht hij. Wat zal er gebeuren als ik hem in zijn ziel raak. Zal ik hem om genade smeken? Dat zal dan grote hilariteit in het publiek veroorzaken. Hij zou alle goden om genade kunnen smeken. Hij had het nooit gelooft maar het was toch waar. Mensen gaan bidden als het uur gekomen is. Hij zou verantwoording moeten afleggen en daar was hij bang voor.

Dan maar geloven, hopen en bidden voor clementie, dacht hij.

Hij nam zich voor de beul toe te fluisteren dat ook hij zich schuldig maakte aan moord.

Beul, u pleegt een moord op me! Ik heb recht op een eerlijke gevangenisstraf, riep hij.

Hij hoorde de Chnoems lachen.

Allerlei impulsen schoten wild door zijn hoofd als duizend pijlen van een vuurwerk die op hetzelfde moment worden aangestoken. Hij moest glimlachen bij de gedachte dat de beul naar huis zou gaan met een knagend geweten. Wat zou zijn vrouw dan tegen hem zeggen? Ik ben trots op je man. Je hebt vandaag jouw werk weer prima gedaan. Moord is iemand doden met voorbedachten rade. Gewoon doen en vooral bewust doen. De beul zou dat vandaag ook beseffen op het moment dat hij de strop om zijn nek aantrok en aan het hendel trok waardoor het luik openklapte. Daarna zou binnen enkele minuten de dood intreden. Doodsoorzaak één zou verstikking zijn. Het indrukken van het strottenhoofd dat de luchtpijp doorboort. Doodsoorzaak twee zou hoogstwaarschijnlijk het breken van zijn derde of vierde grote nekwervel zijn. Heeft hij lang geleden zou zijn vrouw vragen.

Ik ben een martelaar, riep hij. De oppergod Ra zal jullie straffen.

Het volk klapte en schreeuwde luid. Maar dat was zeker geen uiting van waardering voor hem. Daar vooraan zag hij een jonge Chnoem staan die, niet met uiterlijk zichtbare gevoelens van plezier zoals de meeste andere aanwezigen, de

executie bijwoonde. In de tiende of elfde rij zag hij drie kinderen staan waarvan de oudste, een meisje, enthousiast klapte. Haar lichaamshouding en haar met haat getekende gezicht maakten duidelijk dat ze niet om hem zou rouwen. De tweede was een jongen, die beurtelings naar hem en naar zijn oudere zus keek. De kleinste van de drie was diegene die hij zonet gezien had. Ze klapten maar niet voor hem. Het was de beul waar ze voor klapten. Hij zag de beul over de loopplank aankomen en een warme gloed stroomde door zijn lichaam. Een gevoel van hevige koorts. Alsof zijn bloed met een enorme capillaire werking vanuit zijn benen door zijn bloedaders en haarvaten naar boven schoot. Het was veel erger dan inwendige pijn die hij gevoeld had toen hij geraakt werd door het vlijmscherpe zwaard van de Grote Jager, dat hem neergeslagen had. Als een gewond dier was hij in de hoek van de troonkamer gekropen. Het zou nu gaan gebeuren. Het moest dan maar snel gaan.

Titus keek naar de beul en zag dat hij een hoofdlenkte groter was dan de man die zo dadelijk opgehangen zou worden.

Is het een man of een vrouw? vroeg Emma.

De moordenaar is een man.

Neen, ik bedoel de beul.

Oh de beul? Ik zou het niet weten. Hij draagt een zwarte kap over zijn hoofd.

Zie je zijn gezicht, Barak? Ik verbaas me dat de man nog steeds lacht en zo kalm blijft. Ik zie geen spoor van paniek, geen teken van vrees, geen berouw.

Misschien kent hij geen berouw.

Iedere Chnoem kent spijt en berouw. Ook als je ontoerekeningsvatbaar bent.

Hoe weet je dat? Heb je ooit een gek om genade horen smeken? Ik niet.

Let maar eens op. Zo dadelijk volgt een smeekbede voor genade en clementie.

Ik geloof er niets van.

Zullen we wedden?

Je hebt nog nooit een executie meegemaakt Emma. Dit is jouw eerste keer.

De beul hangt hem de strop om! Zie je. Nu gaat het gebeuren, riep ze enthousiast.

Ogenschijnlijk accepteert de man de doodstraf.

Zijn laatste minuten zijn ingegaan. Hooguit vijf minuten nog en meer tijd zal de beul niet op het schavot willen staan, dacht Titus. Hij keek naar zijn oudere broer en zus. Het verbaasde hem niks dat Barak zweeg. Barak sprak zijn zus nooit tegen en deed wat zijn zus deed. Evenmin verbaasde hij zich dat Emma enthousiast klapte en luid schreeuwde. Barak deed dat dus ook. Zijn oudste zus had altijd al een dwingende negatieve invloed op Barak gehad. Als Emma links wou, ging Barak ook links en als zij op haar hoofd ging staan, deed Barak dat ook.

Koning Ra neemt het geheim mee zijn graf in. Laat mij leven en dan vertel ik u het geheim wat u absoluut weten moet, het geheim van uw ondergang, riep de moordenaar vanaf het schavot.

Die man is geestesziek. Hij spreekt wartaal. Hij draait met zijn ogen als een gek. Iemand die zonder aanleiding onze

grootvader Koning Ra vermoordt, heeft ze niet allemaal op een rij. Vind je niet Emma? fluisterde Barak.

Geestesziek of niet, zei Emma, op moord staat de doodstraf en als de beul het luik niet open trekt, wil ik het wel doen.

Barak keek bang beurtelings naar Emma en Titus. Ooit zou Emma koningin van Titaan worden. Nu nog niet. Daarvoor was ze nog te jong en voor hem en ook Titus was het nu al duidelijk dat zij geen goede regentes zou worden. Ze was gemeen, doortrapt, achterbaks, onredelijk en egoïstisch. Ze gedroeg zich als een jakhals. Ze liet hem altijd de kastanjes uit het vuur halen, het vuile werk voor haar opknappen. Ze had zo'n hypnotische slechte invloed op hem. Titus zou haar nooit als koningin accepteren. Dat wist hij zeker. Titus had hem dat meermaals gezegd. Hij had hem het ook horen zeggen tegen Emma. Ze was na die opmerking helemaal uitgeflipt.

Nog voordat ze tot Koningin gekroond zou worden zou hij van Titaan weg gaan, had Titus gezegd. Liever in eenzaamheid leven dan jou als Koningin dienen. Het waren Titus' woorden. Hij had het zelf met eigen oren gehoord.

Vanmorgen aan het ontbijt hadden ze ruzie gemaakt. Hun moeder had moeten ingrijpen en Titus was naar zijn kamer gestuurd. Vader was op dat moment niet thuis. Vader zou op zijn manier, dus rechtvaardig, hebben ingegrepen en voor niemand partij hebben gekozen. Hij zou beide gelijk gestraft hebben. Moeder niet. Moeder koos altijd partij voor Emma. Ze hield haar altijd een hand boven het hoofd.

Dan maak jij je ook schuldig aan moord. Doodstraf is ook moord, zei Titus. De doodstraf moet afgeschaft worden.

Geen enkele beul voert zijn taak met een goed gevoel uit. Het doden van een misdadiger blijft het vooraf bewust opzettelijk doden van een Chnoem en dat is ook moord.

Je bent hartstikke gek, riep Emma. Ze probeerde over het kabaal van de menigte te schreeuwen. Natuurlijk moeten we moordenaars ophangen en wat mij betreft ook dieven en aanranders. Ophangen of onthoofden. Het maakt niets uit als ze maar zwaar gestraft worden.

De doodstraf heeft geen zin en is onredelijk. Bovendien staat de gevangenis in onze stad al jaren leeg, zei Titus. Onze oppergod, de naamloze, de hoogste heiland, heeft nooit gezegd dat het leven nemen van een Chnoem, ook als is hij een misdadiger, een toelaatbare straf is. Ik heb dat van de hogepriester zelf gehoord.

Vergelding is belangrijk, antwoordde Emma. Dat hebben we op school geleerd. We moeten harde straffen uitdelen want de moordenaar heeft zelf vermoord. De doodstraf is noodzakelijk zodat iedereen ziet dat we misdadigers hard aanpakken. Dat heeft afschrikkende werking op anderen. Straffen, vergelden en een voorbeeld stellen. Dat heeft preventieve werking, orakelde Emma alsof ze voor de klas een spreekbeurt moest houden over de doodstraf.

Zoals altijd stond Barak nietszeggend en afwezig erbij en keek omhoog naar zijn oudere zus. Angstvallig oogcontact met Titus vermijgend.

Moord en doodslag zijn ernstige strafbare feiten en de daders moeten hard worden aangepakt door bijvoorbeeld een levenslange opsluiting. Zelfs in onze dierenwereld moorden de dieren zich onder elkaar niet uit. Onze rechters

straffen streng en moeten de wet toepassen. Dat kan ook zonder doodstraf Emma. De natuur heeft ons alle leven gegeven en dat leven mogen we niet afnemen. Moordenaars ophangen is zinloos. De natuur geeft en neemt en de Chnoems mogen daar geen inbreuk op maken. Het verstoren en schenden van de natuurwetten zal ons ooit hier op Titaan erg kwalijk genomen worden. De wet is verkeerd en je kunt moordenaars ook straffen door ze in een strenge gevangenis op te sluiten en hard te laten werken. Op water en brood. Titus wist dat hij dit tegen dovenmansoren sprak.

Hoor ik je zeggen dat de wet verkeerd is, riep Emma en haar gezicht liep vuurrood aan. Titus de nieuwe filosoof van onze familie. Als de wet verkeerd is, verklaar je onze Koning en de Koninklijke Raad tot onkundige bestuurders. Titus onze wijsgeer die het altijd weer beter weet. Ze wees met haar rechter wijsvinger naar het schavot. Als ik Koningin word, zal ik met harde hand regeren en de doodstraf zal ik zeker nooit afschaffen. Nooit.

Zonder jou zal het op Titaan veel beter zijn, dacht Barak maar hij sprak dat niet uit.

Jij zult een onrechtvaardige koningin zijn onder wie ik niet leven en werken wil, reageerde Titus fel. Ik vertrek dan onmiddellijk van Titaan. Een Koningin die de doodstraf laat uitvoeren is als een Codron die zijn kudde in de steek laat. Het was dezelfde uitspraak die Emma al vaker van hem gehoord had.

Titus keek zijn zus streng aan. Hij knipperde niet eens met zijn ogen en wist dat hij haar daarmee weer radeloos kwaad maakte. Maar hier op het plein, tussen alle Chnoems zou zij

zich weten te beheersen. Maar hij was daar niet zeker van.
Hij moest opletten.

Het resultaat van Titus' opmerking was onmiddellijk zichtbaar alsof hij een brandende lucifer in een vat explosieve brandstof gooide. Gevaarlijk, licht ontvlambaar. Emma liep rood aan en haalde plotseling met haar linkerhand naar Titus uit. Titus dook snel als water weg, wetende dat ook deze keer weer haar ballistische aanval op zijn bovenlichaam zou mislukken. In een reflex zag hij hoe zijn zus hem miste en als een ontregeld projectiel haar linker arm door de lucht kliefde, waarbij ze aan het eind van die eclips een bloedvlek op haar rechter schouder veroorzaakte. In haar hand had ze een klein mes waarvan het lemmet in haar schouder een lelijke wond veroorzaakte. Ze schreeuwde van pijn en Titus rende weg.

Moeder was even onredelijk als Emma en ze zou vanavond weer niet luisteren naar de ware toedracht. Hij wist dat hij straf zou krijgen. Hij zou geen schijn van kans maken om haar uit te leggen dat Emma zichzelf verwond had. Moeder nam Emma altijd in bescherming en zijn zus wist dat heel erg goed en buiten dat formidabel uit.

Toen hij wegrende dacht hij aan de mislukte aanval van Emma. Er verscheen een glimlach op zijn lippen en op hetzelfde moment viel het luik open. De moordenaar viel meer dan een meter het gat in. Het touw rond zijn nek spande zich.

De moordenaar zag de jongen met de grote glimlach wegrennen. Hij was teleurgesteld dat de jongen toch blij was met zijn executie. Ook jij zult in de eeuwige cirkel van

onwetendheid over het grote gevaar blijven ronddraaien, dacht hij. Hij wou het uitschreeuwen maar zijn stembanden weigerden.

Titus keek om. Hij zag dat de doodstrijd een verloren wedstrijd voor de moordenaar was. Het was net zo zeker als de waarheid dat niemand ooit sneller zou rennen als de Codrons. Toen Titus' glimlach bij de aanblik van de man aan de strop verslapte, verstrakte het lichaam van de moordenaar. Hij deed dat om zijn dood te bespoedigen. Hij wou zijn laatste levenssappen sneller uit zijn lichaam persen. Eruit betekende zeker een snellere dood. Het verbaasde Titus dat de man zo lang zo beheerst bleef hangen. Hij kon niet meer ademhalen. Zijn gezicht en nek liepen dik en blauw aan.

Het gaat gebeuren, riep Emma enthousiast. Ze was de snee in haar schouder al weer vergeten.

Ik heb medelijden met de man, zo'n dood is afschuwelijk, zei Barak.

Twee minuten duurt de doodstrijd al en hij ademt nog steeds, schreeuwde Emma.

Ze kijkt op haar tijd. Ze maakt er een wedstrijd van, dacht Barak.

Eens kijken hoe lang hij het volhoudt. Hoe lang denk je Barak. Drie, vier minuten?

Ik weet niet.

Wanneer weet jij wel iets.

Ik ga naar huis. Ga je mee Emma. Ik kan het niet langer aanzien.

Neen, wacht nog even. Het gaat gebeuren. Zijn lichaam schokt helemaal.

Emma pakte het hoofd van Barak tussen haar handen en draaide het naar het schavot.

Hij trok zich los en zag nog net de laatste stuiptrekking van de moordenaar. Zijn gezicht was nu helemaal blauw en zijn dikke tong hing uit zijn mond. Hij kon het echt niet langer aanzien. Hij zocht Titus.

Emma genoot van de executie. Het volk schreeuwde hard. Emma pakte Barak weer vast en drukte hem tegen zich aan, tegen haar ontluikende borsten. Hij trok zich los en rende naar zijn broer.

2. Vergeten is nooit vergeven.

Het ijzeren hekwerk zat mooi in de verf. Het stond er al 400 jaar en de tand des tijd was natuurlijk zichtbaar. Aan de onderkant waar het metaal het beton raakte was het dunner geworden. De nieuwe laag menie en verf die er twintig jaar geleden overheen gelakt was had de werking van regen en roest niet kunnen voorkomen. Maar zonder die bescherming zou het witte hek misschien al jaren geleden omgevallen zijn. Nu was het ijzer aan de onderkant dunner maar nog sterk genoeg. Het zou zeker niet nog eens vierhonderd jaar blijven staan. Regen en sneeuw keerden elk jaar weer terug op Titaan zonder afnemende kwantiteit waardoor telkens een voor het oog onmogelijk zichtbaar dun laagje ijzer er vanaf roestte.

Titaan had drie lange jaargetijden. Een met de aardse winter te vergelijken droge periode van extreme kou en sneeuw. Een tweede gure periode van regen en wind. En de derde was de lange zonneperiode.

Ze hadden middagpauze op school en Titus liep met Barak op het schoolplein. Hij keek naar de onderkant van het hekwerk en zag het verroeste ijzer. Hij moest aan zijn oudere zus denken.

Emma gedraagt zich als de onderkant van het hekwerk, zei hij. Ze lijkt een solide persoonlijkheid. Iemand die jou steeds in bescherming neemt Barak. Maar de laatste tijd is duidelijk zichtbaar geworden dat ze aan het fundament erg zwak is.

Over enkele jaren als ze volwassen is en onze vader gaat opvolgen, zal ze door de mand vallen. Een zuchtje wind in de

gure periode en ze breekt van haar fundament. Ze is een wolf in schaapskleren. Hoe vaak is zij al door het ijs gezakt.

Ontelbare keren heeft ze jou en mij gepest, gekleineerd, geslagen en geschopt, beledigd, geschoffeerd en steeds weer heb ik me ingehouden. Ik weet dat ik haar juist daarmee ten diepste krenk, haar fundament aantast. Ik ben de corrosie van haar leven.

Nooit had Titus zich verlaagd tot eenzelfde primitieve agressie als die van zijn zus. Noch thuis, noch buitenshuis, noch op school. Neen nergens. Titus wist dat een identieke agressieve reactie van hem een averechts effect zou hebben. Ze had al honderden krassen op zijn ziel gemaakt zoals de bergen aan de oppervlakte aangetast waren door de erosie van smeltend sneeuw, wind en regen. Ze gedroeg zich vaak als een radeloze hond die wild om zich heen beet. Niet wetend waarom ze zo ontembaar agressief was. Het zat nu eenmaal in haar bloed. Emma was eigenlijk synoniem aan agressiviteit en naarmate ze ouder werd, werd de corrosie van haar karakter erger en haar geloofwaardigheid minder. Moeder die dagelijks menie smeerde, verfde helaas op een verkeerde manier. Ze vergat de roest ervan af te schuren. Onder de verflaag bleef het gewoon doorroesten. Sterker nog, de verflaag verergerde de corrosie.

Barak zei nooit veel. Hij was geen prater. Als hij bij Titus was sprak hij kort en bondig. Als hij bij Emma was deed hij zelden zijn mond open.

Waarom zeg je dat, vroeg hij.

Ik maak me zorgen om Emma, antwoordde Titus. Over twee jaar gaat ze van school. Ze begint dan aan haar periode van

volwassenheid. Dan begint haar leiderschapsopleiding. Ze is nu al woester dan de rivier die zich daarginds in de waterval stort.

In de verte zagen ze de okergele bergen die kilometers ver achter het dorp de horizon inkleurden, waarin de terracotta beweging van een waterval zich met alle geweld naar beneden stortte en het eind van die duizend meters vrije val niet zichtbaar was vanaf het schoolplein waar ze nu stonden. Ze zagen de afstandelijke kleuren van de enorme lichtbruine nevel die weer leek op te stijgen uit de onbekende onrustige diepte. Het geluid van de waterval was op die afstand niet hoorbaar en helemaal geabsorbeerd door de prachtige heldere lucht van Titaan.

Barak keek ook naar de imposante waterval.

Titus, waarom zeg je dat? De nevel van de waterval stijgt op, verliest weer want de zwaartekracht wint uiteindelijk. De nevel voegt zich altijd weer beneden bij het water, zei hij. Bedoel je daar je oudere zus mee? vroeg Titus.

Ja Titus, zei Barak weer. Emma is beeldschoon. Ze zal een sprookjeskoningin worden. Maar zal ze voor de Chnoems een rots in de branding worden? Ik denk van wel. Het komt uiteindelijk goed met haar.

Je hebt hoop Barak. Ik niet. Waarom heb je hoop, waarom denk je dat, vroeg Titus.

Vader is een man van weinig woorden. Hij heeft geen waterval nodig om een rivier te temmen. Vaders gezag zal eeuwen over Titaan heersen zoals de rivier al vanaf het begin over Titaan meandert. Emma's nevel zal snel weer door vader's grote levensrivier opgeslokt worden.

Titus keek zijn oudere broer met bewondering aan. Barak sprak weinig woorden. Maar als hij sprak kon hij met weinig woorden diepe indruk op hem maken.

Barak, ik zal je een geheim vertellen. Ze heeft mij zo vaak gepest dat ik haar nooit meer vergeven zal. Ik ben door haar ontelbare keren gekleineerd. De meeste keren ben ik al weer vergeten. Maar ik zal haar nooit vergeven. Nooit.

Barak keek zijn jongste broer aan en antwoordde. Iedere Chnoem kan vergeven en vergeten maar jouw sterke onderbewustzijn belet dat je haar vergeving gunt. Een klein deel van jouw geheugen is kennis en kunde dat mij rationeel overkomt. De overige ongeveer zestig procent bestaat uit jouw onderbewustzijn en die laat zich niet door jouw rationaliteit beïnvloeden.

Nooit zal Emma op Titaan geliefd worden, sprak Titus. Nog geen triljoenste fractie van het respect dat onze vader van het volk krijgt. Vaders wijsheid en gezag is sterker dan alle rotsen en bergen van Titaan. Zijn wijsheid trotseert alle stormen. Zolang vader regeert zal er vrede zijn op de negen planeten van Orion.

Barak knikte. Vader zorgt voor orde en rust. Maar zeg nooit nooit Titus. Uit de geestproeven op school blijkt dat jouw rationele geheugen gaat groeien tot meer dan 95 procent van jouw hersenvolume. Jouw starre onderbewustzijn zal worden verdrongen. Dat heet genialiteit, broer. Ook jij zult ooit vergeven. Je hoeft daarvoor niet te vergeten.

Typisch een argument voor een bioloog in opleiding, antwoordde Titus. Maar als Emma aan de macht komt

krijgen we een nieuwe orde en daar komt verzet tegen. Dat voorspel ik je.

Of misschien niet Titus. Ik bedoel dat er niets verandert op Titaan. Dat we misschien juist terug in de tijd gaan.

Ja, als we dat zouden kunnen, terug in de tijd, zuchtte Titus.

Waarom terug in de tijd, Titus. Wordt het dan beter?

Dan zal veel verklaarbaar en begrijpelijk worden Barak. Dat is misschien wel beter voor de Chnoems.

Ik begrijp je niet, zei Barak. Hoe kan teruggaan beter zijn?

Ik zal je een voorbeeld geven. Titus stopte en ging op de blauwe steen zitten die honderd meter van het hek lag. Ik ben ermee bezig Barak. Ik zoek naar het geheim van de expansieve existentie van de driehoek in de piramide Barak. Dat geheim hebben we achter gelaten waar we vandaan kwamen. Ik ben erna op zoek. Zoals ik op zoek ben naar het antwoord op veel vragen.

Titus schuurde met zijn vlakke hand over de blauwe steen.

Barak zag het. Hij begreep het niet. Hoe kun je geïnteresseerd zijn in dode materie? vroeg Barak. Hij ging naar zijn broertje zitten. Titus, zei hij, die steen waar wij op zitten, die steen is dood. Wat moet je met een dode steen? Ik interesseer me meer voor de levende dingen. Later als ik bioloog ben zal ik ook onderzoeken doen. Dat lijkt me heerlijk. Mijn zoektocht naar microbioten en micro-symbioses. Hij stopte even met praten. Herinner je nog ons avontuur. Ik heb nog vaak nachtmerries van dat ene moment in de Vallei van de Windmakers. Als jij toen niet ingegrepen had, waren de gevolgen voor ons rampzalig geweest.

Waarom zou deze steen niet levend zijn? vroeg Titus. Terwijl hij dat aan hem vroeg keek hij Barak lachend aan en bleef hij over de steen schuren. De steen voelde voor hem zeker niet koud aan. Ja, we zijn er inderdaad een keer geweest.

Titus was één keer in de vallei geweest samen met Barak en Emma. De Vallei van de Windmakers was erg gevaarlijk en daarom voor alle jonge Chnoems verboden gebied op Titaan. De vallei lag achter de Noorder Bergen. Dat is een zeer hoog berggebied waar overal op de toppen de eeuwige sneeuw van Titaan ligt.

Om bij de bergen te geraken moesten ze twee dagen op hun Codrons naar het noorden reizen. Tijdens de rit erheen zagen ze de Noorder Bergen voor hun ogen groeien tot een enorm majestueus epos. Eenmaal over de bergen heen lag de vallei voor hen. Door het Raam van God tuurden ze over de Vallei van de Windmakers en zagen ze het Meer van de Verdoemde Wezens en ook het Spectrum liggen. De Vallei van de Windmakers was onmetelijk groot. Ze was zeker drieduizend meter diep en misschien wel 50 kilometers breed. Miljoenen jaren na de grote vulkanische uitbarstingen op Titaan had de alles overspoelende zee zich terug getrokken en werd de Vallei van de Windmakers geboren. Een vallei met hoge solitaire rotsen, veroorzaakt door onderzeese vulkanische erupties. Er waren daardoor enorme rotspartijen ontstaan die alle mogelijke kleuren hadden. Terracotta, bruin, geel, okergeel, zwart, rood. Eerder toen ze nog op twee Codronsdagen van de bergen waren leken de bergen wit. Midden in de vallei lag het grote Meer van de Verdoemde Wezens. Het meer was een duizenden eeuwen

oude getuige van de historische oceaan die zich miljoenen jaren geleden terug getrokken had uit de vallei tot ver achter de huidige kust van Titaan. Het Spectrum van Titaan was hun heilige berg. Het was een berg die solitair aan de westelijke oever uit het meer verrees en die leek op een enorme witte gepleisterde piramide. Het Spectrum had alle leven op Titaan beïnvloed. De huizen in de stad waar de Chnoems en ook Titus, Emma en Barak woonden bestonden uit honderden kleine witte piramiden. Honderden kleine kopieën van het grote Spectrum. Iedereen bouwde op dezelfde manier uit respect, eerbied of misschien ook uit angst voor het Spectrum.

Emma had die dag besloten de Noorder Bergen af te dalen en de Vallei van de Windmakers in te gaan. Titus en ook Barak hadden heftig geprotesteerd. Emma bleef stijfkoppig doordrammen. Het kon geen gevaar volgens haar. Emma wou de zeepaarden in het meer zien. Misschien zouden ze ook een echte valleislang van afstand kunnen observeren. Ze hadden al een nest van een stormarend gezien waarin een vrouwtjesarend op haar eieren zat. De stormarend was een enorme vogel die door geen enkel dier op Titaan bedreigd werd. De vogel was de admiraal in de lucht met een spanwijdte van zes meter. Op land daarentegen was de Codron de koning van alle landdieren. Gelukkig was de vrouwelijke stormarend niet agressief en bleef zij op haar nest. Het mannetje was nergens te zien en vermoedelijk op zoek naar voedsel. Zonder een valleislang te zien waren ze bij het Meer van de Verdoemde Wezens gearriveerd. Titus had erop gestaan huiswaarts te keren. Ook omdat hij een

onbehaaglijk gevoel had. Hij had Barak en Emma geen minuut uit het oog verloren. Emma had uren voorop gelopen. Het Spectrum van Titaan was de heilig witte berg die driekwart uit het meer rees en de helft ervan stond op het droge land. De Vallei van de Windmakers was nog steeds na duizenden eeuwen de levensader van Titaan want alle regen, wind en sneeuw werd in de Vallei gemaakt. Het werd er op onverklaarbare wijze veroorzaakt door de Verdoemde Wezens, dacht men. Wezens die diep in het meer leefden. Die zelden aan de oppervlakte kwamen en die hun holen hadden op de bodem van het meer. Niemand had de Verdoemde Wezens ooit gezien.

Na lang zeuren, dreigementen en tientallen argumenten van Titus en Barak had Emma uiteindelijk ermee ingestemd om huiswaarts te gaan. Titus had gedurende de voettocht terug voortdurend gebeden dat niets mis zou gaan.

Maar aan gene zijde van het Spectrum was de situatie uit de hand gelopen. Een enorm gebrul had hun duidelijk gemaakt dat hun weg terug door een valleislang was afgeblokt. Ze hadden de verkeerde weg terug genomen. Ze hadden gekozen voor de kortste weg in plaats van de veilige lange route die zij gedurende de heenweg gelopen hadden. Titus wist dat in het Raam van God geen valleislangen leefden omdat die verschrikkelijke creaturen niet graag over de open savannes kropen. Daar waren ze zichtbaar voor de stormarend en dus kwetsbaar. Ze verborgen zich liever tussen de rotsen van de lage bergen. Maar Emma wist het zoals gewoonlijk weer veel beter. Volgens haar was er geen gevaar en als ze stil zouden zijn zouden ze de slangen

ontlopen. Maar het ging mis. De Codrons waren nerveus en rukten zich los uit hun handen. Een enorme valleislang blokkeerde de doorgang tussen twee hoge rotsblokken. Titus, Barak en Emma waren te moe om terug te vluchten naar de open vlakte bij het meer. Barak en Emma zaten bang achter een hoge cactus verscholen. Ze hoopten dat de lange naalden van de cactus hen bescherming zouden bieden tegen de grote valleislang. Titus, de jongste maar ook de moedigste van de drie kinderen, had zich verschanst achter een rotsblok dertig meter boven de plek waar de slang zat. Hij gooide keien en andere kleine rotsblokken naar het agressieve beest. Enkele blokken raakten de slang en het dier werd nijdig maar ook opgehouden.

Vier dagen waren ze weg van huis en koning Khufu, de vader van Titus, Barak en Emma, was erg bezorgd. Zijn kinderen mochten wel eens een nacht weg blijven om bij de duizendjarige waterval te kamperen maar nooit waren ze zo lang weg geweest. Hij had met drie jagers de Codrons gezadeld en bij de Noorder Bergen vonden ze al gauw sporen van de kinderen. De sporen verraadden dat de kinderen over de bergen richting Spectrum en het gevaarlijke meer moesten zijn gereisd. Staande op een hoog uitzichtpunt had koning Khufu het angstaanjagende tafereel gezien. Hij zag Titus op de rotsblok staan en toen een grote kei boven op de kop van de valleislang het middelste oog raakte werd het dier nijdig van de pijn. De slang verliet de route naar de cactus waar Emma en Barak verscholen zaten. Het draaide zich om en kroop langzaam naar boven, terug de berg op waar Titus

zat. Maar het bloed in zijn drie ogen verhinderde gelukkig dat het dier nog goed kon zien waar Titus zich verschool. De Codron waar Titus' vader op zat was al erg zenuwachtig geworden toen ze bij het Meer van de Verdoemde Wezens waren. Het dier steigerde nu wild op haar achterste poten. Koning Khufu moest oppassen dat hij er niet vanaf geworpen werd. Khufu gooide doelgericht. Hij mocht niet missen. Anders zou de slang Titus vast en zeker verscheuren. Zijn speer boorde zich in de kop van de valleislang. Koning Khufu was een ervaren krijger en de speer stak in de middelste oogkas van het dier. Het oog was eruit en de slang was zwaar gewond. De lange speer klapperde heen en weer waardoor het dier nog agressiever werd. Het zocht zijn aanvaller en draaide zich om. Er ontstond daardoor tijd genoeg voor koning Khufu en de jagers om de drie kinderen op hun Codrons te tillen en als een speer te vluchten naar het Raam van God. Daar waren ze veilig.

Thuis kregen Titus, Barak en Emma natuurlijk een forse uitbrander van koning Khufu. Titus en Barak moesten voor straf vier dagen huiswerk maken in het laboratorium van de school. Voor Titus was dat eigenlijk geen straf. Voor Barak wel. Emma mocht vier dagen niet uit huis van haar vader. Maar de dag erna bleek dat moeder de straf alweer kwijtgescholden had. Emma liep uitdagend met haar moeder langs de school waar Titus en Barak zaten te werken. Ze had Titus zelfs nog geen dankjewel gegund anders dan Barak die wel begrepen had dat de rake steen van Titus hen gered had. Emma sprak niet meer over het voorval. Ze wist wel

drommels goed dat ze de volgende koningin op Titaan zou worden en dat de slang bijna een geschiedenis had gemaakt van haar toekomst. Ze beloofde haar moeder nooit meer naar het gevaarlijke gebied te gaan.

Op Titaan werd het oudste kind gekroond zodra de koning stierf of afstand deed van zijn troon. De familie van koning Khufu was al zeker 4000 jaar de leider van het volk der Chnoems. 1500 jaar geleden had het volk op zoek naar water, voedsel en nieuwe bouwstoffen Titaan gevonden en daar hun stad gesticht op de plek waar Emma, Titus en Barak geboren waren. Emma was het oudste kind en dus voorbestemd om de nieuwe Koningin te worden. Ze hoefde dus eigenlijk niks meer. Haar bedje was gespreid. Ze wist dat zij alle macht zou krijgen en genoot van alle aandacht. Lang geleden was Khufu getrouwd met Cairo. Ze kregen drie kinderen. Barak, hun tweede kind, wou naar het college om biologie te studeren. Barak was altijd buiten tussen de planten en dieren. Er ging geen dag voorbij of hij kwam thuis met kapotte, vuile kleren. Titus, de jongste, was van klein af aan een buitenbeentje. Hij hield niet van sport. Hij zat het liefst met zijn neus in de boeken. Titus was meestal op school of in het laboratorium. Zijn allergrootste verjaardagscadeau kreeg hij toen koning Khufu hem voor de eerste maal meenam naar de Koninklijke archieven. Hij zag ontelbaar veel boeken die duizenden jaren oud waren. Hij mocht ze aanraken en openslaan. Dit was wat Titus graag wilde. De interesse voor de wetenschap had hij van zijn vader koning Khufu geërfd. Door de dood van koning Ra moest Khufu

plotseling zijn functie van hoogleraar aan het college neerleggen. Hij moest immers zijn vader opvolgen. Eigenlijk deed hij dat met tegenzin. Koning Khufu genoot er van dat Titus zoveel op hem leek. Hij wist nu zeker dat Titus voor de wetenschap zou kiezen. Titus wou net als zijn vader naar het college en had al eerder gezegd dat hij drie studies tegelijk zou gaan doen. Wiskunde, natuur- en scheikunde, hij kon niet kiezen. Maar Khufu vermoedde dat het voor Titus even makkelijk of even moeilijk was als één studie voor andere studenten. Titus was razend slim. Hij was hard op weg een genie te worden.

Emma was en bleef een kreng en had het karakter van zijn vrouw. Barak was altijd opgewekt. Wat was Titus eigenlijk? Titus' karakter was moeilijk te doorgronden maar het was niet verkeerd. Titus was nooit echt optimistisch maar eigenlijk ook nooit negatief. Titus was Titus. Titus was nieuwsgierig, leergierig maar ook een tikkeltje apart. Naarmate Titus ouder werd, werd hij steeds excentrieker. Cairo zag het niet. Ze was altijd met Emma bezig. Khufu maakte zich toch wel zorgen.

In de stad stonden honderden kleine witte piramiden. De woning van Khufu en Cairo was de eerste piramide pal naast het Koninklijke paleis. Na de moord op koning Ra werd het paleis alleen nog gebruikt als werkplek van de Koning. Koning Khufu had ervoor gekozen, zeer tegen de zin van Cairo, niet te verhuizen naar het grote paleis. De moord op zijn vader was voor hem geen aanleiding geweest de woonpiramide van het gezin streng te laten bewaken.

Diefstal, beroving en andere criminaliteit waren in de enige stad van Titaan hoge uitzondering. De Hoge Raad van Rechters had al jaren geen zittingen meer gehad. Het tribunaal en de executie van de moordenaar waren uitzonderlijk geweest.

4. Doorvechten en nooit opgeven.

De droge periode kwam en na de regentijd van de gure periode keerde de zonneperiode terug in de stad van Titus. Koning Ra was een tijd geleden eervol begraven in het Dal der Koningen en het feest van de inauguratie van koning Khufu had dertig dagen geduurd. Het was een gratis feest geweest dat door alle Chnoems uitbundig gevierd werd. Titus was inmiddels een titaanjaar ouder, ging dagelijks naar het college en zijn vooruitgang op school en in het laboratorium was verbazingwekkend. Zijn docenten stonden versteld van zijn wiskundige kennis, maar ook van zijn progressie in de natuurkunde en scheikunde. Het was eigenlijk spectaculair. Niemand begreep hoe hij alle diepgaande en moeilijke wetenschappelijke kennis op zo'n jonge leeftijd kon beheersen. Hij moest een genie zijn. Nooit eerder had men in de geschiedenis zo'n bekwame jongeman gekend. Hij was dus hard op weg een vooraanstaand geleerde te worden. Niemand die daaraan twijfelde.

De Koning in het bijzonder maar ook de Koninklijke Raad en de professoren van het college volgden hem iedere dag nauwlettend en de Koning vertelde thuis hoe trots hij was op zijn jongste zoon hetgeen Emma nog jaloerser maakte. Hoor je dat moeder? klaagde Emma, 's avonds voor het naar bed gaan.

Haar moeder kamde haar lange zwarte krullende haren. Ze werd langzaam van een puistige puber een mooie jonge vrouw. Het lelijke eendje werd een prachtige zwaan.

Vader praat de hele dag over Titus, het is Titus hier, Titus daar, Titus overal, tellen wij niet meer mee?

Och kind, laat hem maar, jij hebt de voornaamste taak hier, dat weet je toch. Vader vindt de wetenschap boeiender dan de noodzaak om het land te besturen.

Met al die wetenschappelijke onzin van Titus schieten we niks op, reageerde Emma.

Ik ben het met je eens kind, zei Cairo, wat hebben we hier op het mooie Titaan eigenlijk nodig behalve voedsel, water en rust?

Een goede leider moeder, die al die dure onzin van het college verbiedt.

Laat ze maar, over enkele jaren heb jij het voor het zeggen en dan kun je een ander beleid voeren als dat nodig is.

Het is absoluut nodig, moeder. Al die proeven in het lab kosten handen vol met geld. Ik draai de klok later terug, het kan allemaal veel soberder en doelmatiger en dan is alle wetenschappelijke vooruitgang niet meer nodig. Ik heb zo'n vermoeden dat mijn broertje dat niet leuk zal vinden.

Je moet later doen wat je voor goed houdt. Rust en stabiliteit in het land vind ik belangrijker dan al die moderne uitvindingen. Hoe noemen ze dat ook alweer in het college? Innovaties, wetenschappelijke vooruitgang, de studies achter de horizon, moeder.

Ik word echt te oud voor al die moderne onzin. We leven hier in een paradijs en ik vraag me af waar dat allemaal voor nodig is.

Je hebt mij dat vroeger allemaal verteld moeder, toen ik nog een heel jong meisje was. Ik herinner me. Ik zou willen dat

we de tijd konden stilzetten. Kennis is macht, zei vader altijd. Kennis leidt tot nieuwe kansen, papegaaide Titus dan. Ik vind dat er net zoveel nieuwe bedreigingen bijkomen.

Je hebt gelijk kind.

Titus is een bedreiging, dacht Emma. Ze kon haar jongste broer wel de nek omdraaien. Ze was zo jaloers op zijn intelligentie.

Cairo, de vrouw van de koning, steunde haar dochter onvoorwaardelijk behalve als het om haar ideeën over geld uitgeven ging. Eigenlijk was ze het op dat punt helemaal niet eens met Emma. Emma vond dat geld uitgeven niet nodig was. Alles moest zuinig en sober. Ze was gierig als een kraai. Cairo was haar spiegelbeeld. Je zag het aan haar omvangrijke lichaam, een substantieel te dikke corpus verborgen in een dure kleurrijke lange jurk die meer op een legertent leek en contrasteerde met de door de dames aan het Hof gedragen prachtige gewaden. Haar vetzucht vormde al veel langer een bedreiging voor haar gezondheid. Maar ze had werkelijk geen discipline meer. Vroeger wel, maar nu interesseerde het haar niets meer.

Het gezegde “zo moeder, zo dochter” ging hier niet op. “De appel valt niet ver van de boom” evenmin. Emma leek in niets op haar moeder. Emma was intelligent, bij lange na zeker niet zo slim als haar twee broers Barak en Titus. Maar ze was slim genoeg. Eigenlijk was het sluwheid. En ze had inmiddels de lengte, rondingen en uiterlijk van een beeldschone jonge vrouw in wording. Ze wist dat zelf ook en gedroeg zich ernaar. Ze had al heel wat hoofden van menige jonge Chnoem op hol gejaagd. Ze gebruikte haar charme

meestal om de jonge krijgers om de tuin geleid. Zo kon zij alles te weten komen over Barak en vooral over Titus. Waar hij was, wat hij deed, hoever hij vorderde. Ze was nieuwsgierig en jaloers, op het ziekelijke af.

Lang voordat op aarde genieën als Einstein of Newton hun relativiteitstheorie en kwantummechanicaleer bedachten, ontdekte Titus op Titaan de andere theorie. In het laboratorium van het college deed hij grote ontdekkingen. Ze stonden met zijn vieren in het lab rond de werktafel van Titus.

Kun je dat nog eens uitleggen Titus, vroeg de professor.

Jazeker professor, antwoordde Titus. De zwaartekracht is niet de sterkste van alle krachten, professor!

Maak je niet een grote vergissing Titus.

Neen professor. Ik heb de alles omvattende kracht ontdekt.

Licht, geluid, magnetisme, waterkracht, windkracht, zonne-energie, het zijn allemaal begrijpelijk natuurkrachten die zich op onze mooie planeet spontaan manifesteren. Ik heb ze allemaal bestudeerd en geanalyseerd en ik weet nu op welke manier de energie uit onze natuurkrachten ontstaat. Toen ik dat ontdekte wist ik ook dat ik een nieuwe energie kon vinden. Ik wist dat het bijvoorbeeld mogelijk moest zijn de zwaartekracht op te heffen.

Zwaartekracht opheffen, zeg je, bedoel je buiten werking stellen. Zweven bedoel je, dat is revolutionair. Hoe denk je dat te doen? vroeg de professor die naast hem stond.

De proef is niet echt ingewikkeld. Ik bewerk atomen, protonen, neutronen en quarks met werkelijk alle

uitzonderlijke metafysische waarden. Niemand hoeft daar nerveus van te worden professor. De quarks zijn en blijven de moeilijkste onderdelen.

Bedoel je dat je de energie van de quarks kunt manipuleren Titus, hoor ik dat goed?

Het gaat nog verder professor. Ik ben in staat om de atomaire quark-energie op te heffen!

Dat kan niet Titus. Dat is levensgevaarlijk.

Het is mij inderdaad gelukt en is nu het minste probleem. De energie van de massa van de quarks kan ik laten imploderen tot de oneindige Pi en die implosie heeft tot gevolg dat alle energie assimileert.

De meest fractionele energie uit de natuurkunde laten assimileren. Dat was tot nu toe onmogelijk Titus. Waarmee assimileert het dan?

Titus haalde een wiskundige berekening uit een map en legde die voor zich op tafel. Deze quarks zijn de kleinste delen van de atomen. De quark-energie unificeert zich met haar eigen anti-energie.

En waar haal je alle constante energie vandaan om de Pi te stabiliseren? Titus, dat is toch onmogelijk!

Niets is onmogelijk, in de metafysica kan in theorie heel veel professor. Als de energie uiteindelijk Pi is, wordt de zwaartekracht van het atoom opgeheven door Pi vervolgens irrationeel transcendent te maken met de constante factor van de massa en inhoud.

Lukt dat bij alles, Titus?

Ik denk het wel, in theorie moet dat bij alle materie en ook antimaterie kunnen.

Interessant Titus, positieve energie van atomen die zich in hun eigen anti-energie opsluit. Dat is een interessante wetenschappelijke gedachte.

Titus wees naar het vel papier dat voor hem op tafel lag. Correctie professor, het is geen gedachte meer. Het is een in de praktijk haalbare en toepasbare theorie. Ik kan het zelfs met de energie van de quarks.

De professor keek hem met ongeloof aan. Titus kreeg de indruk dat behalve de professor de andere raadsleden werkelijk niets snapten van zijn uitvinding. Hij werkte al maanden aan de geheime experimenten die hij zijn Alles Omvattende Theorie noemde. De kracht van alles. Het was waar. Behalve de professor kon eigenlijk niemand anders de echte essentie volgen. Het was alleen te vatten voor hem en de geleerde professor.

Eén van de mannen die deze ochtend in het laboratorium rond de tafel stonden bracht het geheim toch de straat op. De eenvoudige Chnoems fluisterden op straat dat ze nooit meer afhankelijk zouden zijn van de Windmakers en de Verdoemde Wezens. Iedereen sprak over de grote doorbraak van Titus, waarover Emma zich mateloos ergerde. Zij hoorde op straat de Chnoems fluisteren: "vroeg of laat is hij in staat de Goden te bezoeken"

Titus werd 15 jaar en volgde het laatste collegejaar waar hij elke dag van 's morgens vroeg tot 's avonds in het laboratorium laat te vinden. Het fascineerde hem enorm, de experimenten met de quarks, de kleinste deeltjes van alle materie, de bewerkingen daarvan, de chemische reacties die

daarop volgden. Het werd voor hem nog zaliger toen de nieuw ontdekte allerkleinste bouwstoffen met elkaar versmolten. Hij gebruikte ingewikkelde wiskundige berekeningen, die hij eerst in theorie bedacht had. Stoffen smolten samen of ze stootten elkaar agressief af. Het ging hem om de nieuwe quarks die elkaar afstoten. De atomen die assimileerden vormden onder de microscoop een oneindige deelbare eenheid van nieuwe quarks en anti-quarks. Hij was op zoek geweest naar die ene anti-quark. Het alles bepalende deeltje. Het deeltje met de sterkste oneindige energie. Zijn formules klopten. Titus was eigenlijk altijd bezig met wiskundige reeksen en hij wist dat het heelal veel kleiner zou worden als zijn anti-graviteitstheorie in de praktijk toegepast zou kunnen worden.

Vaak dwaalde hij af en droomde hij van oneindig majeuze prestaties. Nu hij nieuwe werelden ontdekte, werelden die alleen hij in zijn laboratorium zag, moest dat ook erbuiten mogelijk zijn. Eigenlijk waren de Chnoems erg behoudende wezens, maar daar maakte Titus zich niet druk om. Hij had de onvoorwaardelijke steun van zijn vader en die was de Koning!

Titus zocht naar het ontstaan van het Spectrum van Titaan. Hij bezocht daarom regelmatig stiekem de heilige berg. Het moest hem ook lukken om uit te vinden hoe de Windmakers de regen, wind en sneeuw over Titaan verspreiden, waarom de Verdoemde Wezens zich nooit lieten zien, wat de functie van het Spectrum hierin was. Eigenlijk had Titus altijd veel vragen en nog veel meer tijd te kort. Hij wou ontdekken, proeven doen, analyseren, evalueren, doorrekenen. Hij zag

onbegrensde wetenschappelijke mogelijkheden en zijn enthousiasme was vele malen groter dan het aantal uren dat hem dagelijks beschikbaar waren. Als een bezetene werkte hij. Als een spons nam hij de nieuwe kennis op, snel en in excessieve mate.

Overigens, alle dieren op Titaan zochten een levenspartner en als ze na enkele mislukte pogingen, die meestal zichtbare verwondingen of andere bloedige tekens op hun lichamen veroorzaakten, eindelijk hun concubijn of concubine gevonden hadden, bleven ze bij elkaar tot de dood hen scheidde. De Chnoems waren de enige primaten op Titaan die daar soms een uitzondering op maakten. Bijna alle dieren op Titaan konden vliegen terwijl de Chnoems die vaardigheid ontbeerden, zowel met als zonder hulpmiddelen. Titus was jong en wou leren vliegen en de verdere sociale invulling van zijn leven boeide hem niet. Zou hij concubineren of alleen blijven? Zijn moeder had hem die vraag onlangs gesteld en Titus had het antwoord ontwijkend in de toekomst geplaatst. Hij was niet op zoek naar een vrouwelijke Chnoem en toonde ook nog geen speciale interesse. Evenmin schonk hij aandacht aan de avances van enkele mooie Chnoem meisjes, die met bont geschilderde blote ruggen, kleurrijke kleding en hun zwoele ogen Titus uit het laboratorium probeerden te lokken. Hun pogingen waren prematuur en tot mislukken gedoemd. Hij liet zich niet verleiden door hun lichamelijke rondingen en heerlijke lichaamsgeuren. Titus had vooralsnog alleen interesse in de wetenschap. Hun lichamelijke schoonheid veroorzaakte wel

enige chemische reacties in zijn lichaam waarbij het testosteron en androgeen soms als een dodelijke koorts door zijn lichaam gierden maar dan kregen altijd weer de nog niet beantwoorde wetenschappelijke vragen en zijn drang om het laboratorium te bezoeken de overhand. Zijn biologische ontwikkeling was ver genoeg gevorderd om een vrouw te bekoren, te beminnen en te bevruchten maar hij was nog steeds onschuldig en had zelfs niet opgemerkt dat zijn zus Emma van jongeling in een volwassen mooie struise vrouw veranderd was. Eigenlijk had hij Emma al maanden niet meer gesproken. Zij was met haar leiderschapsopleiding bezig ter voorbereiding van haar kroningsceremonie. Hij had zelfs haar volwassenheidsceremonie gemist en hij vond het ook beter zo. Het voelde voor hem als zeer prettig dat hij geen aanvaringen meer met haar had waardoor hij zich de hele dag kon concentreren op zijn grote ontdekkingsreis. Zijn anti-graviteitstheorie.

Een heldere witte steen die hij meegenomen had van het Spectrum, de heilige berg, had hij maandenlang angstvallig geheim verborgen in het lab en die steen werd door hem geslepen tot een vrij groot platte object. Hij kon erop zitten. Het afgeschuurde gruis werd weer gebruikt voor andere experimenten en analyses. In het lab had Titus uiteindelijk ontdekt hoe hij die platte steen kon laten zweven, als in het luchtledige, gecontroleerd, directief en functioneel. Zoals vaak een wetenschappelijke doorbraak ontstaat, was de basis daarvan eenvoudig, dus door toeval ontdekt. Het was hem gelukt om alle massa en energie uit de quarks van de atomen te halen. Daardoor begon de steen te zweven. Kennelijk had